

Contra el Reial decret-Llei 8/2010 i la “pressió dels mercats”: Jornada de Vaga del 8 de juny de 2010

Les més variades institucions oficials i instàncies privades, i els principals mitjans de comunicació, ens estan intentant convèncer de la inevitabilitat de la decisió política adoptada en el “Reial Decret-Llei 8/2010, de 20 de maig, pel qual s'adopten mesures extraordinàries per a la reducció del dèficit públic”. Enfront d'això, pensem que haurien de tenir-se en compte una sèrie de qüestions, que s'estan intentant obviar.

- El Capitalisme funciona perfectament. Se'ns està parlant d'una “crisi” i d'una situació excepcional, associades a les actuals condicions dels “mercats” (a través de borses, fons d'inversions, polítiques financeres i actuacions bancàries), quan en realitat assistim al comportament normal del capital financer, a la recerca del màxim benefici, entre altres mecanismes, a través de l'especulació, i no a una actuació anòmla d'alguns agents “fora de control”.
- La Resignació davant la “Catàstrofe”. Al repetir la inevitabilitat de decisions per a plantar cara a una “crisi inesperada”, ens intenten transmetre la idea que estem davant una situació de catàstrofe, d'accident, gairebé davant un desastre natural, una desgràcia enfront de la qual tot el món ha d'unir-se solidàriament. Amb això es facilita que s'assumeixin retallades de drets i atacs a les condicions de vida assolides, en molts casos, després d'anys de lluites socials. Encara que en realitat, les “crisis” formen part de les lleis de funcionament normal del capitalisme, com ha ocorregut en ocasions anteriors, dècades enrere.
- La Fal·làcia de la Excepcionalitat de les Mesures. Es reitera que les decisions preses són excepcionals en una conjuntura única. No obstant això, el que trobem són mesures que formen part del programa polític de les oligarquies que controlen els governs europeus. Ara es retallen salaris (primer en el sector públic, aviat en el sector privat amb nous models de contractació), es rebaixa la capacitat adquisitiva de les pensions o es cancel·len prestacions socials. Però el projecte inclou noves polítiques contra les pensions (retard de la jubilació), contra la sanitat pública (pagament de taxes), contra la negociació col·lectiva (un dels principals avenços sindicals) o contra la protecció enfront de l'acomiadament lliure (nova legislació laboral). I si tot els surt bé, aviat es tornarà a ampliar la jornada màxima de treball o a eliminar les vacances pagades. El programa polític que sempre han tingut les oligarquies capitalistes troba ara unes condicions adequades per a anar implantant-se a poc a poc. L'objectiu de futur sembla ser la tornada a les condicions del segle XIX.
- El Capital contra la realitat de les ciutadanes i ciutadans. El principal argument esgrimit per a justificar les polítiques que s'impulsen és “la pressió dels mercats”. El respecte a l'oligarquia capitalista que decideix a través de les borses, dels bancs o de les deslocalitzacions d'empreses productives posa de manifest que la correlació de forces està de part seva. Ciutadanes i ciutadans i les seves condicions quotidianes de vida queden supeditades a les lleis d'aquests sectors dominants. S'agradeix sense compassió els col·lectius més fràgils de la societat, com ancians i ancianes (pensions), o es desvaloritza el treball domèstic de les dones (ajudes per naixement, suport a les cures a dependents). Enfront dels milions de persones en atur generades per l'activitat empresarial privada, s'oblida la possibilitat d'incrementar l'ocupació pública (es retallen inversions públiques i es torna a parlar de privatitzacions). Enfront de les retallades de despeses en prestacions i salaris o pensions, s'eludeix la possibilitat d'obtenir ingressos de les plusvàlues del capital o dels beneficis financers. Estem davant l'evidència que en el conflicte entre les ciutadanes i ciutadans i el Capital, aquest no dona treva.

- Els “Intocables” i l'Estalvi de Despeses. Finalment, recordem que en les decisions governamentals per a retallar despeses, s'ha optat pel més fàcil, salaris-pensions i prestacions socials, sense intervenir en retallades de despeses tan oneroses com les inversions en investigació militar i en dotacions armamentístiques, o com els costos de manteniment de cossos d'exèrcit que actuan en països llunyans. El sector militar segueix sent “intocable” malgrat que als Pressupostos de l'Estat de 2010 les despeses militars suposen més del 12%, una quantitat que supera notòriament el que les mesures antisocials decidides pretenen estalviar.

- La “Crisi” a la Universitat Pública i la UAB donant passos al capdavant. Ja abans d'assumir com argument per a la presa de decisions la idea de la “crisi”, en les nostres universitats s'havia iniciat un camí cap a les retallades socials (justificades per un dèficit que, seguint l'exemple general, s'intenta descarregar sobre els sectors més febles de la comunitat universitària) o cap a la supeditació als interessos dels “mercats”, a través del programa polític que coneixem amb la metàfora del “Pla Bolonya”. Exemples com la no aplicació de millores compromeses amb el personal de Biblioteques o el restabliment de grups docents de 140 alumnes/as, recuperant una massificació que s'havia superat feia temps.

Per totes aquestes raons, les seccions sindicals de CAU i CGT a la UAB fem una crida a aturar tota activitat acadèmica, científica, tècnica, administrativa i institucional a la UAB, i unir-nos a les accions de lluita social de la jornada de vaga del dia 8 de juny, i a futures actuacions generals que es puguin convocar.

Així mateix us convoquem el dia 7 de juny a una Assemblea General de PAS, PDI, estudiantat i moviments socials a les 13:00 a la sala d'actes del Rectorat per preparar i coordinar accions de cara a la vaga del dia 8.

